మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

అక్కడ చేతులూపుతూ నిలబడివున్నారు కాళిదాసూ సత్యవతులు.

సుబ్బూ గబుక్కున బైక్ దిగి స్టాండు వేసి "ఇప్పుడే వస్తా" అంటూ మహాకి చెప్పి వాళ్ళదగ్గరగా వెళ్ళాడు.

"ఏంటా బొత్తిగా సీత కన్నేసావు?" అన్నాడు కాళిదాసు నిష్ఠూరంగా. అతని చూపులు మాత్రం దూరంగా నిలబడి వున్న మహా వైపే వున్నాయి.

"సీతకన్నూ, సాయిత్రి కన్నూ అంటూ ఏమీ లేదుగానీ ఎల్లుండి మేం ఎల్లిపోతున్నాంరా! ఓ సారొచ్చి కనపడు" అంది సత్యవతి. అలా చెబుతున్నప్పుడు సత్యవతి కంఠం వణకడం గమనించాడు సుబ్బూ.

"వెళ్ళిపోతున్నారా? ఎక్కడికి? ఎందుకు?" అని కంగారుగా అడిగాడు సుబ్బూ.

"అవున్నా, వూరుకాని వూరు - మనోళ్ళుకాని మడుసులతో ఎన్నాళ్ళు కలుసున్నా ఏంటా సుఖం. వయసుమీద పడే కొలది మనసు ఆసరా కోరుకుంటది. ఆడుకూడా ఎల్లిపోయాడు" అంది సత్యవతి దిగులుగా.

"ఆడా?"

"అవున్నా, ఏ వూరినుంచి వచ్చాడో బిడ్డలా చూశాను. చెప్పాపెట్టకుండా రాత్రికి రాతి వుడాయించేసాడు."

"ఆణ్ణి మనం బిడ్డనుకుంటే సరిపోయిందా? ఆడు మనల్ని అమ్మా బాబూ అనుకోలేదు. ఆడెవడో ఎలాటోడో సూడకుండా కొంపలో ఎట్టుకున్నాం. కానీ ఎదవపని సేసి మరీ వుడాయించేసాడు" అన్నాడు కాళిదాసు ఉక్రోషంగా.

ఆ మాట విని ఎవరో చెంప ఛెళ్ళుమనిపించినట్లు ఫీలయ్యాడు సుబ్బూ.

"ఏమన్నా పట్టుకుపోయాడా?" అనడిగాడు కంగారుగా.

"ఏదోలేరా.. సిన్నా సితకా! దానికోసం కాదుగాని పక్కింటి పనిపిల్ల రాణీని లేవదీసుకుపోయాడు. ఆళ్ళేదో మాది తప్పన్నట్లుగా ఇంటిమీదకొచ్చి యీరంగమాడ్తన్నారు. ఎంకి పెళ్ళి సుబ్బి సావుకొచ్చిందంటే యిదే మాయదారి మేళం" అంది సత్యవతి బాధగా.

"అందుకోసం వెళ్ళిపోతారా అమ్మా.. నేను లేనా?" అన్నాడు సుబ్బూ ఆవేదనగా.

బదులుగా సత్యవతి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమె సుబ్బూ గడ్డం పట్టుకుని "కాదులేరా.. రేపు నువ్వయినా ఎల్లోటోడివే. ఉజ్జోగాలని, పెళ్ళని మీ గొడవలు మీకుంటాయి. కడుపున పుట్టినోళ్ళయినా అంతే. ఎవరిదారి ఆళ్ళు సూసుకోవాల్సిందే తప్పదు. ఉన్నూరయితే మాలాంటి ముసలీ ముతకా వుంటారు. కాస్త నోరిప్పి మాటాడుకోటానికయినా మడుసులుంటారు. అందుకే ఎల్లిపోతన్నాం. ఈలుంటే రేపొకసారి యింటికిరా" అంటూనే దూరంగా నిలబడి వున్న మహాని చెయ్యి వూపి రమ్మని పిలిచింది సత్యవతి.

మహా అనుమానంగా చూస్తూ దగ్గరగా వచ్చింది.

"మా గురించి ఈడు సెప్పేవుంటాడు. రేపు నువ్వుకూడా సుబ్బూతో మా యింటికి రా. వస్తావా?" అనడిగింది సత్యవతి.

మహా సరేనన్నట్లుగా తలూపింది.

"తప్పకుండా రావాలిరా! లేదంటే మమ్మల్ని సుడ్డానికి మావూరిదాకా రావాల్సుంటది" అంటూ మరోసారి హెచ్చరించి వెళ్ళిపోయారు ఆ దంపతులు.

సుబ్బూ మనసు భారంగా అయిపోయింది.

"వాళ్ళుకూడా వెళ్ళిపోతున్నారు" అన్నాడు దుఃఖాన్ని అదుపులో పెట్టుకుంటూ బైక్ స్టార్ట్ చేసి.

మహా దిగులుగా అతనివైపు చూసింది.

తను వెళ్ళే రోజుకూడా దగ్గర పడుతున్నాయని గ్రహించి ఆమె వులిక్కిపడింది.

సుబ్బూ మహా వెళ్ళేసరికి సత్యవతి తమ్ముడు చాలావరకు సామాను పేక్ చేసేస్తున్నాడు.

"రారా! రారా!" అన్నాడు కాళిదాసు ఆప్యాయంగా.

సత్యవతి గబగబా వచ్చి "రారా! రండమ్మా" అని మహా చేయిపట్టుకుని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

సత్యవతి పదేపదే ముందే హెచ్చరించి వుండటం వలన కాళిదాసు బుద్ధిగా మహా గురించి ప్రశ్నలేయకుండా వుండిపోయాడు.

మామగారు - బావమరిది అంటేనే మండిపడే కాళిదాసు మొదటిసారిగా వాళ్ళగురించి మంచిగా మాట్లాడటం విని ఆశ్చర్యపోయాడు సుబ్బూ.

"నాకు మాత్రం ఎవరున్నార్రా? అమ్మా బాబా? అప్పా సెల్లా? ఆయన పెద్ద పేణం వుంది కాబట్టి మాగురించి కొట్టుకుంటావుంది. అల్లుణ్ణని గీరతో ఎప్పుడూ ఆళ్ళని ఎటకారాలాడేవాణ్ణి. ఆ యాపారమని, యీ యాపారమని వున్నదంతా తగలెట్టడవేకానీ రూపాయి సంపాదించలేదు. ఏదో సత్యవతి పొలం అడ్డంవేసి బతికేసాం. ఇప్పుడింక పెద్దోళ్ళవయిపోయాం. ఊరుకాని ఊర్లో ఎన్నాళ్ళున్నా అంతే. కాని మడుసులు, పడని గాలులు. అందుకే ఎల్లిపోతున్నాం" అన్నాడు కాళిదాసు.

సుబ్బూ దేనికీ జవాబు చెప్పలేకపోతున్నాడు.

దుఃఖం ఒడ్డుదాటని వరదలా లోలోపల సుడులు తిరుగుతున్నది.

ఎందుకు వీళ్ళంతా తన జీవితంలో చిత్రంగా ప్రవేశించి, ప్రేమనిపంచి శాపవిమోచన పొందిన దేవతల్లా అదృశ్యమైపోతున్నారు. మొన్న అమ్మాజీ.. ఈరోజు వీళ్ళు. రేపు మహా.

ఎందుకాదేవుడు పిడికెడు గుండె యిచ్చి యిలా పీడించేస్తున్నాడు.

"ఏరా సుబ్బూ ఏం మాట్లాడవేంట్రా? పెళ్ళెప్పుడు సేసుకుంటావ్? నీ పెళ్ళికి మాత్రం పిలవరా. పడతా లేస్తా అన్నా వస్తాం" అంది సత్యవతి సుబ్బూ బాధ కనిపెట్టి లాలనగా.

సుబ్బూ తలదించుకున్నాడు. ఎంత ఆపుకున్నా ఆగని దుఃఖం రెండు కన్నీటి బొట్లుగా క్రిందకి జారడం గమనించి సత్యవతి అమాంతం సుబ్బూని కౌగిలించుకుంది.

"ఏట్రా పిచ్చి మొకమా! ఎక్కడుకి పోతాన్నాం? గట్టిగా నాలుగు బారలు జాస్తే మావూరొచ్చేస్తది. ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు రా. అమ్మా, బాబుని వదిలేసి వచ్చినప్పుడే ఏడవలేదు. ఇప్పుడు మాకోసం ఏడుస్తున్నావా?" అంటూ వీపు నిమిరి లాలించింది ప్రేమగా.

మహా కూడా సుబ్బూ వైపు బాధగా చూసింది. తను వచ్చినప్పుడు ఒక కరకురాతి రౌడీలా కనిపించిన సుబ్బూ హృదయం ఎంత సుతి మెత్తనిదో గ్రహించి ఆమెకు కూడా వేదనగా వుంది. సత్యవతి వాళ్ళకి వద్దన్నా భోజనాలు పెట్టింది. కాదంటున్నా బట్టలు పెట్టింది. మొదటిసారి సుబ్బూ వాళ్ళ కాళ్ళకి దణ్ణం పెట్టాడు.

సత్యవతి ఇద్దర్నీ దగ్గరికి తీసుకుని "చల్లగా వుండండి" అంటూ దీవించింది.

కాళిదాసు ఎడ్రస్ రాసి సుబ్బూ కిచ్చి "ఎప్పుడన్నా వచ్చి మమ్మల్ని సూసెల్లరా" అన్నాడు ఎర్రబడిన కళ్ళతో.

సీతని చూసి అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

గుర్తుపట్టలేనంత చక్కగా, ఆరోగ్యంగా తయారయ్యింది సీత.

"ఓసినీ దుంపతెగ. ఎంత మారిపోయావే? గోదట్లో రెల్లుగడ్డిలా గాలి యిసురుకే వూగిపోయేదానివి. సక్కగా గుమ్మడిపండులా తయారయ్యావు" అంది పాపాయమ్మ నవ్వుతూ.

"అవును. పరిస్థితులు పాపాయమ్మగారూ. చక్కని ఆహారం, వాతావరణం వుంటేనే ఎవరైనా కళకళలాడేది" అన్నారు సరస్వతమ్మగారు.

అమ్మాణమ్మగారు కూడా అవునన్నట్లుగా తలూపారు.

అంతలో మహా కూడా అక్కడికొచ్చింది నవ్వుతూ.

"అవునండి సరస్తమ్మగారూ! నేను కూడా వయసులో సాలా అందంగా వుండేదాన్ని. అందరూ నన్ను అంజలీదేవని పిలిసేవారు" అంది పాపాయమ్మ గర్వంగా.

అమ్మాజీ వుంటే దొర్లి మరీ నవ్వేసేదే

ఇక అక్కడున్న పెద్దలు చిన్నగా నవ్వి "అంతేనండి. వయసొస్తే వంకర కాళ్ళు తిన్ననవుతాయని సామెత" అన్నారు చమత్కారంగా.

"అమ్మాజీ లేదుకదా సీతకి కూడా మీరు లేసులల్లడం నేర్పిస్తే తనుకూడా స్త్రీ సదనంలో వాళ్ళకి నేర్పుతుంది. అందుకనే రమ్మన్నాం నేనూ సుబ్బూ" అంటూ చెప్పింది మహా సరస్వతమ్మగారికి, అమ్మాణమ్మగారికి.

చాలాసేపు అందరూ అమ్మాజీ గురించే మాట్లాడుకున్నారు.

అమ్మాజీలేని లోటు అక్కడ కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతోంది.

"అయిందానికి కాందానికి పడీపడీ నవ్వేది మాయదారి పిల్ల. ఎలాగుందో ఏంటో? ఓపాలి ఎల్లి సూసిరావాల" అంది పాపాయమ్మ అమ్మాజీని తలచుకుంటూ.

"అవును. వెళ్ళిరండొకసారి" అన్నారు అమ్మాణీగారు.

"అవును మామ్మా, చూసిరా" అంది మహా.

ఇంతలో పోస్ట్‌మాన్ వస్తే అమ్మాణమ్మగారు వెళ్ళి సంతకం పెట్టి మనియార్డరు తీసుకుంది.

"అమ్మాణమ్మగారికి బంధువులున్నారా?" గుసగుసగా అడిగింది సరస్వతమ్మగారు పాపాయమ్మని.

"ఏమో మరి? నెలకి రెణ్ణెల్లకి డబ్బులొస్తంటాయి. ఆమె ఈ మజ్జెనేగా మడుసుల్తో మాటాడతంది" అంది పాపాయమ్మ చిన్నగా.

సీత చిన్నగా అల్లికలు నేర్చుకుంటుంటే మహా మేడమీదకి వచ్చేసింది.

అప్పటికే సుబ్బూ మంచమ్మీద పడుకుని వున్నాడు.

"సుబ్బూ" అంటూ మెల్లిగా పిలిచింది మహా.

"ఊఁ"

"అలా వున్నావేంటి? పనికేం వెళ్ళలేదా?"

సుబ్బూ రివ్వున లేచి కూర్చున్నాడు.

"పనా? ఏం పనుంది నాకు. నాకు పనిచ్చినవాళ్ళు వాళ్ళూరి బస్సెక్కేసారు. ఇప్పుడే సాగనంపి వస్తున్నా. రాగానే నాకు అలవాటు లేని వడ్డీవ్యాపారంలో దింపేసారు నన్ను. ఆ వ్యవహారంలోనే సరస్వతమ్మగారి భర్తని పొట్టన పెట్టుకున్నాను నేను. ఇంతలో నువ్వు దాపరించావు నాకు. తాగకూడదన్నావు. తలకి పోసుకోకూడదన్నావు. సరే ... నాకే శనిపట్టిందో చెవులాడించేసాను. ఇప్పుడేమో లాలా చెరువు మస్తాన్‌గాడు పనిచెయ్యడానికి కబురుపెట్టాడు. ఇప్పుడెళ్ళి ఏం చేయగలను నేను? వాడుత్త కసాయి. వాడి దగ్గర పనిచెయ్యాలంటే నేనంతకన్నా కసాయిగా వుండాలి" అంటూ వాపోయాడు సుబ్బూ.

"మహా అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని "వద్దు సుబ్బూ.. అలాంటి వాళ్ళదగ్గర పని చెయ్యొద్దు" అంది గాభరాగా.

"మరేం చెయ్యమంటావు?"

జవాబులేక మహా మౌనంగా వుండిపోయింది.

పాపాయమ్మ చిన్నగా వాళ్ళనీ వీళ్ళనీ అడిగి కాంతం కొట్టు ఎడ్రస్ కనుక్కుని నడుచుకుంటూ వెళ్ళింది.

కాంతం షాపులో బిజీగా వుంది.

పాపాయమ్మ కాసేపు తనొచ్చిన వివరం చెప్పకుండా పక్కనున్న బెంచీమీద కూర్చుంది.

కాంతం నవ్వుతూనే గడుసుగా చేస్తున్న వ్యాపారాన్ని గమనిస్తుంది.

ఇంతలో ఎవరో తెల్సినావిడ కాబోలు వచ్చి "వదినా అన్నయ్యకెలా వుంది?" అనడిగింది.

ఆః! పర్లేదులే. అదేవన్నా తగ్గేడ్చే జబ్బా? చెయ్యలేక విసుగెత్తిపోయిందనుకో. ఇప్పుడు పనిమనిషినెట్టానులే. అదే చూసుకుంటున్నది" అంది కాంతం విసుగ్గా.

"అంతేలే! అంతేలే" అంటూ ఆవిడ అరకేజి చింతపండు కొనుక్కుని వెళ్ళిపోయింది.

కొంచెం రద్దీ తగ్గాక ఆవిడ బెంచీమీద కూర్చున్న పాపాయ్యమ్మ కేసి "ఏం కావాల?" అనడిగింది.

"ఏవక్కర్లేదు" అంది పాపాయమ్మ.

"మరెందుకిక్కడ కూర్చున్నావ్?" అంటూ రెట్టించింది కాంతం.

"మీ యింట్లో పనిజేసే పనిమడిసి నా సుట్టం. సూద్దారనొచ్చాను" అంది పాపాయమ్మ.

"ఎవరూ...అమ్మాజీనా?"

"అవును."

"సర్లే. అదే ఇంట్లో వుంటం నాకు చీదర. మళ్ళీ దానికి బంధువులు, స్నేహితులు. సాలు సాల్లే ఎల్లెల్లు" అంటూ ఈసడించింది కాంతం.

ఇక తను నటించక తప్పదని గ్రహించింది పాపాయమ్మ.

"అమ్మమ్మా అంత మాటనకు. ఎక్కడో పుల్లేటికుర్రునుండి వచ్చాను. ముసిల్దాన్ని. మళ్ళీ యీ రోజుకి బతికుంటానో లేదో. ఒకసారి కళ్లతో సూడ్నీ. బయట్నుంచి బయటకే ఎల్లిపోతాను" అంది ఏడుపు నటిస్తూ.

కాంతం విసుగ్గానే ఒప్పుకుంది.

కొట్టు కట్టేసాక కాంతం పాపాయమ్మని తీసుకుని రెండు వీధులవతల వున్న పచ్చమేడకి తీసుకెళ్ళింది.

అప్పుడే తెలిసింది పాపాయమ్మకి కాంతానికి పోలియో వచ్చి కాళ్ళు చచ్చుపడ్డాయని.

పాపాయమ్మని వరండాలోనో నిలుచోబెట్టి "అమ్మాజీ నీకోసం ఎవరో వచ్చారు" అని గట్టిగా అరిచి చెప్పింది.

"తొందరగా సాగనంపేయ్. సుట్టవని సొల్లుకబుర్లేసుకుని కూర్చోకు" అంటూ వస్తున్న అమ్మాజీని మళ్ళీ హెచ్చరించింది కాంతం.

అమ్మాజీ బయటకొచ్చి పాపాయమ్మని చూసి 'మామ్మా' అంటూ కౌగిలించుకుని ఏడ్చేసింది.

అమ్మాజీ ఆకారాన్ని చూసి పాపాయమ్మ కూడా ఏడ్చేసింది.

"ఏంటే ఈ ఆకారం. ఆళ్ళు తిండిగాని ఎట్టడంలేదా?" అంది కోపంగా.

"ష్, మామ్మా ఆళ్ళుగాని యింటారు" అంది అమ్మాజీ గుసగుసగా.

"ఏం యినడం. ఆళ్ళు నిన్ను పనిమడిసంటున్నారు. సిగ్గూ శరమూ లేకుండా. నిన్ను నట్టేట ముంచిన యీడికి పనిసెయ్యటానికొచ్చావా? నడు. తీసుకెల్తాను నిన్ను" అంది పాపాయమ్మ ఈసడింపుగా.

"ఊరుకో మామ్మా, ఆవిడంతే. పాపం అతనేవీ అనటంలేదు నన్ను. చాలావరకు బాగయ్యింది. ఇప్పుడొదిలేస్తే మళ్ళీ యీళ్ళు చూడరు పాపం. అన్యాయమైపోతాడు" అంది అమ్మాజీ.

పాపాయమ్మ నిర్ఘాంతపోయి చూసింది అమ్మాజీ వైపు.

"నీ తెలివి తెల్లారినట్టే వుందే. కొందరికి మెదడు మోకాళ్ళలో వుందంటే యిన్నాను. నీకు అరికాళ్ళల్లో వుందే. నీకు తిండికి లేదనా, గుడ్డకి లేదనా? యెందుకే ఈ గరుడసేవ?" అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది.

ఇంతలో సత్యం దగ్గు కాంతం గావు కేక వినిపించాయి.

"ఎక్కడ చచ్చావ్? ఇతను దగ్గుతున్నాడు."

"మామ్మా యింకెళ్ళిపో అక్కడేం చెప్పకు" అంటూ లోనికి పరుగుతీసింది అమ్మాజీ.

పాపాయమ్మ కాళ్ళీడ్చుకుంటూ తిరిగొచ్చింది ఇంటికి నీరసంగా.

రాగానే సరస్వతమ్మగారు, అమ్మాణమ్మగారు 'అమ్మాజీ ఎలావుంది?' అంటూ ఆత్రుతగా అడిగారు.

"సీ! సీ అమ్మాజీ యింత తెలివితక్కువ దద్దమనుకోలేదు. మడిసి పేణం కల్లల్లో వుంది. ఆళ్ళు దీన్ని పనిమడిసికన్నా యీనంగా సూస్తున్నారు. పనిమడిసనే చెబుతున్నారు. ఇది మాత్రం అతనేం అనడంలేదని అడ్డమైన సాకిరీ సేస్తంది. పైగా ఎవరికీ చెప్పొద్దంట. సతీ సాయిత్రిననుకుంటున్నది సన్నాసి ముండ" అని రకరకాలుగా తిట్టిపోసింది పాపాయమ్మ.

"అయ్యోపాపం పిచ్చి పిల్ల" అంది సరస్వతమ్మగారు.

"ఇప్పుడే యిదంతా సుబ్బూకి సెప్పేస్తాను. నాలుగు తగిలించి తీసుకొచ్చేత్తాడు" అంది పాపాయమ్మ.

"ఆపని చెయ్యకండి పాపాయమ్మగారూ" అన్నారు అమ్మాణమ్మగారు.

"అవును" అంటూ వంత పాడారు సరస్వతమ్మగారు.

పాపాయమ్మ వాళ్ళిద్దరి కేసి కోపంగా చూసింది.

"సదూకున్నోరు ఏం చెబుతున్నారు. అది రేపక్కడ సస్తే బాగుంటదా?" అనడిగింది కోపంగా.

"అంతపని జరగదు. ఇప్పుడు మనం బలవంతంగా తీసుకొచ్చేస్తే ఆవిడ వాళ్ళని విడదీసినట్లు అనుకుంటుంది. ఆమెకే పూర్తిగా విరక్తిరావాలి. అంతవరకు మనం ఓపిక పట్టాల్సిందే" అన్నారు అమ్మాణమ్మగారు.

"అవును. ఆ మాట నిజం" అన్నారు సరస్వతమ్మగారు.

"ఏంటో మీరు సెప్పేది నాకర్థంకాదు. అమ్మో, అమ్మో అదెంత గయ్యాలో! నేనే అనుకుంటే నన్ను మించిపోయింది" అంది పాపాయమ్మ గుండెలు బాదుకుంటూ.

వాళ్ళ సంభాషణ అప్పుడే లోనికి వెళ్తున్న సుబ్బూ విన్నాడని ఆ ముగ్గురికీ ఏ మాత్రం తెలియదు.

ఆ సంగతి తెలిసిన సుబ్బూ మనసు మనసులో లేదు. కానీ ఆ పెద్దవాళ్ళు చెప్పినట్లుగా కొంతకాలం వేచి చూడటమే మంచిదనుకున్నాడు. ఆ రోజు సుబ్బూ బయటకెళ్ళి ప్రభుత్వాసుపత్రి ముందు నుండి వస్తుండగా రిక్షాదిగి సత్యాన్ని క్రిందకి దింపుతున్న అమ్మాజీ కనిపించి బండి పక్కకి తీసి దూరంగా నిలబడ్డాడు సుబ్బూ.

నిజంగానే పాపాయమ్మ చెప్పినట్లుగానే అమ్మాజీ చిక్కిశల్యమయ్యింది. సత్యాన్ని దింపలేక మనిషి వంగిపోతున్నది.

మెల్లిగా అతన్ని నడిపించుకుని వెళ్తుంటే వెనకాలే కనపడకుండా నడిచాడు సుబ్బూ. అతన్ని ఫిజియోథెరపి రూమ్‌లోకి తీసుకెళ్ళింది అమ్మాజీ.

ఇక అక్కడ చాలాసేపు పడుతుందని గ్రహించి అమ్మాజీకి కనపడకుండానే తిరిగి వచ్చేసి ఆ సంగతి మహాకి చెప్పాడు సుబ్బూ.

సరస్వతమ్మగారు చెప్పినట్లు ఆగితే అమ్మాజీ చచ్చిపోతుందనిపిస్తున్నది మహా. వెళ్ళి తీసుకొచ్చేయనా?'' అనడిగాడు సుబ్బూ బాధగా.

''మరి.. అమ్మాజీ రానంటే?''

''వచ్చేటట్లు చేస్తాను చూడు''

''జాగ్రత్త సుబ్బూ! వాళ్ళంతా లో ప్రొఫైల్డ్ పీపుల్'' అంది మహా.

సుబ్బూ తలపంకించాడు.

ఆ మర్నాడు కాంతం షాపుకి తిన్నగా వెళ్ళి ''మీరు కాంతంగారేనా?'' అనడిగాడు సుబ్బూ సూటిగా.

''అవును. నువ్వెవరివి?'' అనడిగింది కాంతం అనుమానంగా చూస్తూ.

''నేను సత్యంగారి మొదటి భార్య తమ్ముణ్ణి'' అన్నాడు సుబ్బూ.

కాంతం ఆ మాటవిని ఎగిరిపడింది.

''మొదటి భార్యా? అదెవర్తి?'' అంటూ.

''అమ్మాజీ''

''అది చప్రాసీది మా ఆయనకి మొదటి పెళ్ళామా పళ్ళు రాల్తాయి'' అంది కాంతం బుసలు కొడుతూ.

ఏవీ కాందీ మీ యింట్లో ఎందుకుంది? పళ్ళు రాలగొట్టడం నాకూ వచ్చు'' అన్నాడు సుబ్బూ అంతకంటే కోపంగా.

''ఏంట్రా పేల్తన్నావు. పద యింటికెల్లి తాడో పేడో తేల్చుకుందాం అంది కాంతం రొప్పుతూ.

''పదండి'' అన్నాడు సుబ్బూ.

ఇద్దరూ ఇల్లు చేరగానే తలుపు తెరచిన అమ్మాజీ జుట్టు అమాంతం పట్టుకుని ''ఏంటే నువు నాకు సవతివా? అలా చెప్పుకు తిరుగుతున్నావా?'' అంటూ అమ్మాజీని కొట్టబోయింది కాంతం.

సుబ్బూ కాంతాన్ని సాచి లెంపకాయ కొట్టాడు.

మా అక్కని ముట్టుకుంటే చంపేస్తాను.

''ఏం బావా? నువ్వు మా అక్క పెళ్ళి చేసుకున్నావు కదా! చెప్పు'' అన్నాడు.

అక్కడే సోఫాలో కూర్చున్న సత్యం అర్థంకాక ''ఎవరితను అమ్మాజీ'' అనడిగాడు.

''మా తమ్ముడు''

ఈ వరసలూ వల్ల కాడికేంటి గాని అది మీ మొదటి పెళ్ళామా, ఉంపుడుగత్తా? ఆ సంగతి తేల్చండి" అంటూ గాండ్రించింది కాంతం.

"అవన్నీ యిప్పుడెందుకు?" అంటూ నసిగాడు సత్యం మెల్లిగా.

"లేదు. ఆ సంగతి యిప్పుడే తేలాలి" అంటూ గట్టిగా గీపెట్టింది కాంతం.

అమ్మాజీ స్థాణువులా నిలబడి జరిగేదంతా చూస్తున్నది.

అంతలో గదిలో వున్న సత్యం కూతురు బయటకి వచ్చింది.

కాంతం కూతుర్ని చూసి ఘొల్లుమంది. "నా కొంప ముంచడానికే యిది తిరిగి నా కొంపలో దూరిందే తల్లో" అంటూ.

"నాన్నా ఏంటిదంతా? ఏం జరుగుతోందిక్కడ? ఈ గేంగంతా ఎవరు? కావాలంటే వాళ్ళతో వెళ్ళు" అంది కూతురు కోపంగా.

నీకేం మతిపోయిందా.. నేను వాళ్ళతో వెళ్ళడమేంటి? వాళ్ళెవరు? నేనెవరు? మీ అమ్మకి మతిపోతే నీకూ పోయిందా? అసలావిణ్ణి పిలవద్దంటే మీ అమ్మే పిలిపించింది. ఏనాడో ఏదో జరిగిందని ఈ దరిద్రం యింకా నన్ను పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నది" అన్నాడు సత్య అమ్మాజీ వైపు ఛీదరింపుగా చూసి.

అమ్మాజీ మ్రాన్పడి చూసింది సుబ్బా వైపు.

సుబ్బా అమ్మాజీ భుజమ్మీద చెయ్యేసి 'పద' అన్నాడు మెల్లిగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments